

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Veřejný ochránce práv**, se sídlem Údolní 39, Brno, proti **žalovanému: Městský úřad Duchcov**, se sídlem nám. Republiky 5, Duchcov, zastoupený JUDr. Ing. Richardem Myslilem, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, **za účasti osob zúčastněných a řízení: 1) TALWIN a.s.**, IČ 28265769, se sídlem Moldava, zastoupená JUDr. Janou Svatoňovou, advokátkou se sídlem Na Pankráci 1062/58, Praha 4, **2) Obec Moldava**, se sídlem Moldava 113, zastoupená JUDr. Lubošem Hendrychem, advokátem se sídlem Vaníčkova 1112/27, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 14.8.2009, č.j. VŽP 860/328/09/Pu, a ze dne 24.8.2009, č.j. VŽP 689/330/09/Pu,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Městského úřadu Duchcov ze dne 14.8.2009, č.j. VŽP 860/328/09/Pu, a ze dne 24.8.2009, č.j. VŽP 689/330/09/Pu, **se pro nezákonnost a vady řízení z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou podanou k ochraně veřejného zájmu podle § 66 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2009, č.j. VŽP 689/330/09/Pu, kterým bylo ve sloučeném územním a stavebním řízení rozhodnuto o umístění a povolení stavby „Fotovoltaická výrobní elektrická energie“ umístěné na p.p.č. 232/2 (původně 232/1, 232/2 a 241/1), k.ú. Moldava.

Současně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.8.2009, č.j. VŽP 860/328/09/Pu, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Zemní vedení VN 22 kV Hrob-Moldava-Oldřiš“ tak, jak je zakresleno v situaci v měřítku 1 : 2 000.

Ve své žalobě se žalobce zabýval nejprve otázkou naplnění podmínek jeho aktivní legitimace k podání předmětné žaloby. Konstatoval, že si je vědom, že je povinen v předmětné věci prokázat existenci závažného veřejného zájmu na podání předmětné žaloby. Uvedl, že pojem veřejný zájem je neurčitý právní pojem, který je třeba vyložit v kontextu příslušné úpravy a poté pod něj subsumovat okolnosti konkrétního případu. Veřejným zájmem dle žalobce je mimo jiné zájem na ochraně příznivého životního prostředí či dodržování předpisů stavebního práva. Považuje tedy za veřejný zájem, na nějž odkazuje ustanovení § 66 odst. 3 s.ř.s. rušení správních rozhodnutí porušujících předpisy určené k ochraně životního prostředí či k ochraně základních hodnot chráněných stavebním zákonem. Závažnost předmětného veřejného zájmu žalobce shledává v daném případě v kumulaci porušení řady ustanovení odvětvových předpisů dosahujících intenzity popření samotných principů zákonnosti a principu prevence. Závažnost rovněž spatřuje v přetrvávajícím negativním vlivu povolených staveb na životní prostředí a nezastavěné území. Zvláště závažný veřejný zájem spatřuje žalobce rovněž v neschopnosti veřejné správy dosáhnout nápravy mimořádnými opravnými prostředky. Žalobce trvá na tom, že v případě stavby fotovoltaické elektrárny i stavby zemního vedení nedošlo k řádnému vyhodnocení jejich vlivu na životní prostředí. Nebyl řádně zvažován zásah do krajinného rázu ani vliv na Ptačí oblast Východní Krušné hory. Nebyla rovněž řešena výjimka z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů v lokalitě se vyskytujících. Za porušení principu prevence považuje žalobce rovněž skutečnost, že došlo k umístění předmětných staveb ve volné krajině v nezastavěném území a na nezastavitelných pozemcích.

Následně žalobce stručně popsal průběh správního řízení. Uvedl, že až po skončení správního řízení do právního postavení stavebníků vstoupila společnost TALWIN a.s. Po právní moci žalobou napadených rozhodnutí vydal Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, stanovisko ze dne 10.9.2010, č.j. 162328/2010/KUUK, o vyloučení vlivu předmětných staveb na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvosti evropsky významné lokality, kterou je Ptačí oblast Východní Krušné hory. Rozhodnutím ze dne 17.9.2010, č.j. 2517/ZPZ/2010/NPO-047, udělil Krajský úřad Ústeckého kraje souhlas ke změně druhu pozemku p. č. 232/2 v k.ú. Moldava a ke změně způsobu jeho využití v souvislosti s činností v Ptačí oblasti Východní Krušné hory. Rozhodnutím ze dne 8.2.2010, č.j. MgMT ODŽP 003590/2010-201-s-p-06/Db, Magistrát města Teplice, odbor dopravy a životního prostředí udělil souhlas k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu k části parcely p.č. 232/2 v k.ú. Moldava a Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 10.2.2010, č.j. 349/ZPZ/2010/10-SV-006, udělil souhlas k dočasnému vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu k další části parcely p.č. 232/2 v k.ú. Moldava. K podnětu občanského sdružení Přátelé Zeleného údolí Muldy Krajský úřad Ústeckého kraje zahájil z moci úřední řízení o přezkoumání žalobou napadených rozhodnutí. Ačkoli konstatoval nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, pro dobrou víru stavebníka přezkumná řízení zastavil. Usnesení o zastavení přezkumu zrušilo Ministerstvo pro místní rozvoj a věc vrátilo Krajskému úřadu Ústeckého kraje k dalšímu řízení. Ten posléze zastavil přezkumná řízení pro uplynutí lhůt pro přezkum řízení.

Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že Česká inspekce životního prostředí na místě samotném zjistila, že stavby představují hrozbu zákonem zakázané či nedovolené změny přírody, konkrétně spočívající v tom, že dochází v důsledku předmětné výstavby k poškození a ničení biotopu zvláště chráněných rostlin a živočichů a k ničení části Ptačí oblasti Východní Krušné hory.

Žalobce zdůraznil, že k prvotnímu pochybení došlo již při vydání koordinovaného podkladového stanoviska Magistrátem města Teplice, odboru dopravy a životního prostředí, ze dne 9.7.2009, č.j. MgMT ODŽP 088376/2009-V-104/Db, kde je uvedeno, že zájmy ochrany životního prostředí a ochrany přírody a krajiny nebudou dotčeny. V důsledku tohoto pochybení nebyly dle žalobce v rámci územního a stavebního řízení pro předmětné stavby opatřeny následující akty vydávané dle zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“): stanovisko, zda záměr může mít samostatně nebo ve spojení s jinými koncepty nebo záměry významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvosti ptačí oblasti, případně i stanovisko o posouzení vlivu záměru na ptačí oblast (pokud by nebyl významný vliv vyloučen), souhlas k činnosti v ptačí oblasti, souhlas se zásahem do krajinného rázu a výjimka z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Žalobce zdůrazňuje, že v daném případě byla stanoviska o vyloučení významného vlivu na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvosti ptačí oblasti a souhlas k činnosti v ptačí oblasti vydána až v době po vydání žalobou napadených rozhodnutí v situaci, kdy již předmětné stavby byly ve vysokém stupni rozestavěnosti. Žalobce trvá na tom, že vydání stanovisek k již realizovaným stavbám ex post není v souladu s právem, neboť tím je zcela popřen smysl těchto institutů. Konstatoval, že v případě posuzování daných skutečností až v okamžiku, kdy je již do území zasaženo stavební prací, je přirozený výskyt volně žijících ptáků a zvláště chráněných druhů rušivou činností již značně ovlivněn. Například volně žijící ptáci se již v zastavěné lokalitě a jejím okolí nemusí vyskytovat, volně se pohybovat, či dokonce hnízdit. Žalobce je přesvědčen, že v případě následně vydávaných stanovisek může být vnitřní postoj úředníka ovlivněn skutečností, že stavba již existuje. Žalobce rovněž zdůraznil, že případné podmínky obsažené ve stanoviscích vydávaných ex post nemohou být vtěleny do podmínek územního rozhodnutí a stavebního povolení.

Žalobce rovněž namítl, že k umisťování a povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné stavby byly umístěny ve volné krajině, a vzhledem k tomu, že s ohledem na svou rozlohu představují v krajině rušivý prvek, bylo třeba pro umístění staveb souhlasu se zásahem do krajinného rázu.

Žalobce dále namítl, že povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů bylo příslušným orgánem vydáno rovněž až následně. V přezkumném řízení bylo pak zrušeno a příslušný orgán nové řízení o výjimce zastavil s tím, že již není potřeba, neboť stavby již byly provedeny a žádost se tak stala zjevně bezpředmětnou. Žalobce trvá na tom, že výjimka dle ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny byla nezbytným podkladem pro řízení dle stavebního zákona u předmětných staveb a její absence představuje významné porušení právních předpisů. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že ničení biotopu konkrétních druhů zvláště chráněných rostlin a živočichů (kopiník štetinolistý, bramborčík hnědý, ještěrka živorodá, chrástal polní, křepelka polní, zmije obecná a strnad lučního), případně škodlivý zásah do jejich přirozeného vývoje stále trvá.

Další porušení ustanovení stavebního zákona spatřuje žalobce ve skutečnosti, že stavby byly provedeny ve volné krajině v nezastavěném území. Žalobce zdůraznil, že nezastavěnému území je poskytována ve veřejném zájmu plná ochrana jak v situaci, kdy pro zájmové území není vydána územní dokumentace, tak i v případě, kdy funkční využití ploch v území je regulováno územně plánovací dokumentací. V daném případě, kdy dle žalobce nebyla pro území vydána územně plánovací dokumentace ani nebylo zastavěné území vymezeno opatřením obecné povahy, je ochrana nezastavěného území dána ustanovením § 18 odst. 5 zák. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“),

kteřé v zásadě nepřipouští stavební činnost v tomto území. Dle žalobce posuzované stavby nelze podřadit pod žádnou z vypočtených typových staveb, pro něž toto ustanovení připouští výjimku. Žalobce trvá na tom, že se v daném případě nejedná o veřejnou technickou infrastrukturu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) bod 2 stavebního zákona, neboť stavba fotovoltaické elektrárny je ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) zák. č. 458/2000 Sb., o podmínkách a výkonu státní správy v energetických odvětvích (dále jen „energetický zákon“), stavbou určenou k výrobě elektrické energie, přičemž stavební zákon za technickou infrastrukturu považuje pouze energetická vedení a stavby s nimi související.

Dále žalobce polemizoval se závěrem, k němuž dospěl Krajský úřad Ústeckého kraje v rámci řízení o přezkumu žalobou napadených rozhodnutí, že újma, která by vznikla stavebníkovi případným zrušením pravomocného rozhodnutí, by byla ve zjevném nepoměru k újmě veřejného zájmu. Nesouhlasí rovněž s argumentací Krajského úřadu Ústeckého kraje, že na výrobu elektrické energie z obnovitelných zdrojů lze pohlížet jako na převažující veřejný zájem ekonomického charakteru a při dodržení podmínek a realizaci zmírňujících opatření bude dopad stavby na chráněné druhy rostlin a živočichů minimální, proto zájmy ochrany přírody nebudou v tomto případě zásadním způsobem dotčeny a nepřevyšují tak nad jinými zájmy v uvedeném místě. Žalobce trvá na tom, že zájem na získávání elektrické energie z obnovitelných zdrojů nemůže být upřednostněn před veřejným zájmem vyjádřeným v povinnostech pro investory v zákoně o ochraně přírody a krajiny. Přitom odkázal na metodiku Ministerstva pro místní rozvoj týkající se staveb fotovoltaických elektráren (Metodický pokyn pro stavby a zařízení pro výrobu z vybraných obnovitelných zdrojů, Metodická pomůcka Ministerstva pro místní rozvoj k umisťování, povolování a užívání fotovoltaických staveb a zařízení a Metodické sdělení OÚP MMR k fotovoltaickým elektrárnám), kde se uvádí, že výrobní elektřiny a tepla z obnovitelných zdrojů se nepovažují za veřejnou technickou infrastrukturu, nemohou být vymezeny v územně plánovací dokumentaci jako veřejně prospěšné stavby a nelze pro ně vyvlastnit. Žalobce je pevně přesvědčen, že i v současné době závažný veřejný zájem na zrušení žalobou napadených rozhodnutí převažuje nad ekonomickými zájmy stavebníka. Trvá na tom, že negativní následky na životním prostředí vzniklé provedením a užíváním staveb i nadále přetrvávají. Žalobce trvá na tom, že stavebník, ani osoba, na níž následně přešla práva a povinnosti původních stavebníků, se nemůže v daném případě dovolávat dobré víry či neznalosti zákona, neboť si museli být vědomi, že realizací stavby bez příslušných podkladových rozhodnutí dotčených orgánů vážným způsobem poruší předpisy na úseku práva životního prostředí a stavebního práva.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že nesouhlasí se závěry žalobce. Žalovaný trval na tom, že postupoval v souladu s § 18 odst. 5 a 6 stavebního zákona, stavba byla povolena na pastvině, kterou zůstává. Zastával názor, že se jednalo o stavby dle § 2 odst. 2 písm. a) bod 4 (dříve bod 5) energetického zákona, tedy o elektrizační soustavu vzájemně propojený soubor zařízení pro výrobu, přenos a transformaci a distribuci elektřiny, včetně elektrických přípojek apod. Stavba byla povolena se souhlasem obce Moldava, nikdo v průběhu stavebního řízení nevznesl námitky. Konstatoval, že stavba byla povolena v souladu s územně plánovací dokumentací, jak je uvedeno v územním rozhodnutí o umístění stavby ze dne 24.8.2011. Podotkl, že souhrnné stanovisko Magistrátu města Teplice ze dne 9.7.2009 nebyl oprávněn přezkoumávat.

Přesto souhlasí se závěry obsaženými v tomto stanovisku. Vyjádřil názor, že předmětné stavby nepodléhají procesu posuzování vlivů na životní prostředí podle zák. č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životním prostředí (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). Nejedná se totiž o stavbu uvedenou v příloze 1 citovaného zákona. Uvedl rovněž, že metodické pokyny ministerstva nejsou zákonným přepisem, kterým by byl nucen se řídit. Navíc pokyny jsou často měněny a bývají i málo srozumitelné.

Své vyjádření k podané žalobě doplnil žalovaný svým podáním ze dne 16.10.2012. V tomto vyjádření zdůraznil, že trvá na tom, že předmětné stavby jsou stavbami, které svým charakterem splňují náležitosti uvedené v § 2 odst. 2 písm. a) bod 4 (dříve 5) energetického zákona. Jedná se o zemní vedení VN 22kV a připojovanou fotovoltaiickou elektrárnu. Žalovaný trvá na tom, že uvedené stavby spolu úzce provozně souvisí a tvoří jeden celek.

Trval na tom, že technickou infrastrukturu je možné povolit v rámci územního řízení i na nezastavěných a nezastavitelných pozemcích ve smyslu § 18 odst. 5 a 6 stavebního zákona. V souladu s ustanovením § 2 odst. 1 písm. k) bod 2 stavebního zákona se za technickou infrastrukturu považuje mimo jiné i energetické vedení.

Dále žalovaný uvedl, že v předmětných řízeních postupoval zcela shodně, jako postupoval Magistrát města Teplice ve věci obdobné stavby fotovoltaiické elektrárny v obci Žalany. Magistrát města Teplice rovněž považoval fotovoltaiickou elektrárnu za technickou infrastrukturu. Žalovaný neviděl důvod, proč by měl postupovat odlišně a považuje i nadále svůj postup za správný.

Žalovaný připustil, že v době vydání žalobou napadených rozhodnutí pro obec Moldava neexistoval územní plán. Obec Moldava však vyjádřila souhlas s umístěním stavby přímo v předmětném správním řízení. Dále zdůraznil, že v odůvodnění rozhodnutí o umístění stavby a stavebním povolení fotovoltaiické elektrárny je uvedeno, že podmínky stavby jsou v souladu s územně plánovací informací a stanoviskem obce a že stavba je umístována v souladu s návrhem Územního plánu obce Moldava. Poukázal současně na skutečnost, že územní plán nemá v současnosti většina obcí v územní působnosti žalovaného. Odkázal i na znění § 90 stavebního zákona, kde pod písmenem a) je uvedeno, že v územním řízení se mimo jiné posuzuje, zda je záměr v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Také poukázal na ustanovení § 188a stavebního zákona, kde se uvádí, že určité stavby lze povolit v nezastavěném území do doby vydání územního plánu maximálně však do 31. prosince 2015.

Dále žalovaný uvedl, že předmětný projekt byl projednáván v obecním zastupitelstvu obce Moldava na veřejných zasedáních ve dnech 25.8.2008, 22.10.2008 a 10.8.2009. Každý občan se mohl vyjádřit od 7.7.2009 do 3.8.2009.

K otázce existence metodického stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj žalovaný uvedl, že je nutno danou záležitost posuzovat podle stavu k roku 2008, kdy územní řízení byla zahájena. V té době nebylo dle žalovaného stanovisko ministerstva jednoznačné, jeho dostupnost nebyla zřejmá a výklady dotčených orgánů byly často odlišné. Trval rovněž na tom, že metodická stanoviska nejsou pramenem práva. Metodická stanoviska, na která odkazuje žalobce, považuje žalovaný za nesprávná.

Dále žalovaný uvedl, že umístit stavbu v území, kde není územní plán je možné v případě, že se stavba posuzuje ve veřejném zájmu a vyhodnotí se připomínky veřejnosti. V daném případě veřejnost žádné připomínky neměla. Odkázal rovněž na ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona, kde neuvedeno, že v nezastavěném území lze umístit energetické stavby. Dále žalovaný argumentoval skutečností, že v případě fotovoltaiické elektrárny jde o stavbu tvořeno plochými deskami, které zachycují sluneční paprsky. Jejich

stavba má význam jen při určité minimální rozloze. Současně nemůže být tato stavba vystavena nadměrnému spadu emisí. Proto žalovaný považuje za vyloučené, aby předmětná stavba byla umístěna v zastavěné oblasti. Prakticky všechny fotovoltaické elektrárny jsou dle žalovaného povolovány na nezastavěných pozemcích, neboť jinde taková stavba postrádá reálný smysl. K možnosti spojení územního a stavebního řízení uvedl, že tato skutečnost závisí na posouzení stavebního úřadu. Poukázal rovněž, že v § 78 stavebního zákona je slovo „zejména“ pro postup u staveb, kde územní plán chybí. Ovšem v daném případě existovala územní informace a návrh územního plánu. Povolené stavby nejsou v rozporu těmito dokumenty.

K námitce týkající se absence podkladových stanovisek dle zákona o ochraně přírody a krajiny žalovaný uvádí, že se závěry žalobce nesouhlasí. Tímto stanoviskem dle jeho názoru je právě koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Teplice ze dne 9.7.2009, ve kterém je uvedeno, že daný orgán nemá k předmětným stavbám z hlediska zákona o ochraně přírody a krajiny jakýchkoliv námitek. Žalovaný nebyl oprávněn toto stanovisko přezkoumávat. Stanovisko bylo závazným podkladem pro jeho rozhodnutí ve věci.

Žalovaný rovněž trval na tom, že posuzování vlivu na životní prostředí dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí není nutné vzhledem k tomu, že předmětné stavby – zemní vedení 22kV a fotovoltaická elektrárna nejsou uvedeny v příloze č. 1, na kterou odkazuje § 3 bod a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Dle žalovaného je zřejmě úmyslné, že v předmětné příloze fotovoltaické elektrárny nejsou uvedeny, neboť se jedná o stavbu umístěnou na betonových nosnících a kovových tyčích, tedy jde ve své podstatě o stavbu odstranitelnou a dočasnou. Ve styku se zemí tato stavba zabírá jen minimální plochu. Na drtivé většině plochy tak zůstává původní porost jako před zahájením stavby.

Ve vztahu k posouzení vlivu stavby na Ptačí oblast Východní Krušné hory, žalovaný uvedl, že dle jeho názoru byl vliv stavby posouzen v rámci výše uvedeného koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Teplice ze dne 9.7.2009. Pro případ, že by soud dospěl k jinému názoru, žalovaný poukázal na skutečnost, že předmětná ptačí oblast zahrnuje značně rozsáhlou oblast, ve které jsou v odůvodněných případech stavby běžně povolovány. Dále žalovaný zdůraznil, že před vydáním kolaudačních souhlasů si stavebník opatřil všechny potřebné výjimky. Ohledně zásahu do krajinného rázu žalovaný uvedl, že plocha fotovoltaické elektrárny je ve vztahu k chráněné oblasti v podstatě malá a z řady pohledů není vůbec patrná.

Žalovaný dále zdůraznil, že před vydáním kolaudačních souhlasů byly obstarány všechny výjimky a souhlasy podle zákona o ochraně přírody a krajiny a příslušná plocha byla řádně vyňata ze zemědělského půdního fondu. Stavby podle názoru žalovaného neohrožují přírodu a krajinu, živočichové se vrátili zpět, rostlinstvo nebylo narušeno, stavba byla dokončena a při výstavbě byla respektována všechna omezení stanovená ve stavebním povolení. Žalovaný tak souhlasí se stanoviskem, které vyjádřil Krajský úřad Ústeckého kraje v rozhodnutí o zastavení přezkumu, že dobrá víra stavebníka převažuje nad zájmem na dodržení zákonnosti, obzvláště ve chvíli, kdy stavba je řádně zkolaudována a v provozu a zjištěné případné narušení životního prostředí nepřetrvává, respektive za dobu výstavby bylo jen minimální.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že dle jeho názoru je argumentace žalovaného v řadě případů nepřiléhavá a často i zmatečná. Pozastavil se rovněž nad skutečností, že žalovaný své vyjádření vystavěl na obhajobě správnosti svého postupu, když v minulosti ve vyjádření ke zprávě veřejného ochránce práv o šetření

předmětné záležitosti své pochybení uznal a vyvodil z toho vůči pověřeným pracovníkům příslušná pracovní právní opatření.

Žalobce zdůraznil, že trvá na tom, že zájem na získávání elektrické energie z obnovitelných zdrojů nemůže být upřednostněn před veřejnými zájmy spočívajícími v ochraně přírody, krajiny a zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin. Rovněž uvedl, že stavba fotovoltaické elektrárny není veřejnou infrastrukturou dle § 2 odst. 1 písm. k) energetického zákona, nýbrž stavbou určenou k výrobě elektrické energie ve smyslu téhož zákona. K argumentaci žalovaného týkající se aplikace § 90 stavebního zákona uvedl žalobce, že návrh územního plánu obce není závazným podkladem pro rozhodování o umístění záměru v území. K argumentaci ustanovením § 188a stavebního zákona pak žalobce uvedl, citované ustanovení dopadá toliko na stavby technické infrastruktury, které byly pravomocně povoleny podle právních předpisů platných a účinných k 31.12.2006. K poznámkám týkajícím se metodických pokynů Ministerstva pro místní rozvoj žalobce uvedl, že jeho argumentace měla směřovat toliko k tomu, že výroby elektřiny a tepla z obnovitelných zdrojů energie se nepovažují za veřejnou technickou infrastrukturu. Nijak nezpochybňuje závěr, že tyto instrukce nejsou pramenem práva. Žalobce zdůraznil, že otázka vlivu staveb na příznivý stav Ptačí oblasti Východní Krušné hory nemohla být posouzena v rámci koordinovaného stanoviska Magistrátu města Teplice, neboť k vydání takového stanoviska byl dle § 77a odst. 4 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny příslušný krajský úřad. Dále uvedl, že rozhodnutí krajského úřadu ohledně životního prostředí, na jejichž vydání žalovaný odkazoval, byla vydána až v době, kdy předmětné stavby byly ve vysokém stupni rozestavěnosti a nebylo tedy možné posoudit vliv těchto staveb na životní prostředí v době, kdy ještě k realizaci stavby nebylo přikročeno.

V závěru repliky žalobce dal ke zvážení soudu, aby v případě zrušení žalobou napadených rozhodnutí zakázal žalovanému vycházet z nezákonných kolaudačních souhlasů ve své úřední činnosti a aby zavázal žalovaného ve vztahu k těmto kolaudačním souhlasům k postupu podle § 156 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

Společnost TALWIN a.s. jako osoba zúčastněná na řízení se k věci vyjádřila svým podáním ze dne 8.1.2014 doplněným podáním ze dne 31.1.2014. Uvedla, že dnem 1.10.2009 na ni přešla práva z žalobou napadených rozhodnutí. K přechodu tedy došlo v době, kdy obě žalobou napadená rozhodnutí byla již pravomocná.

Společnost TALWIN a.s. vyjádřila názor, že žalobce neprokázal existenci závažného veřejného zájmu na podání předmětné žaloby. Nedošlo ze strany žalobce ke konkretizaci skutečnosti, ve které má v daném případě spočívat závažný veřejný zájem, ani nebyly konkretizovány důkazy navrhované k prokázání existence tohoto zájmu. Společnost TALWIN a.s. vidí v podání žaloby účelový krok za účelem ochrany soukromých zájmů občanského sdružení Přátelé zeleného údolí Muldy. Trvá na tom, že v současné době žádný negativní vliv povolených staveb na životní prostředí a nezastavěné území neexistuje a nebyl zjištěn ani v době, kdy k žádosti společnosti TALWIN a.s. byla otázka vlivu staveb na životní prostředí přezkoumávána kompetentními orgány.

Společnost TALWIN a.s. zdůraznila rovněž, že po přechodu práv ze žalobou napadených rozhodnutí na ni, si vyžádala veškerá chybějící stanoviska a vyjádření. Trvala na tom, že oprávněně vycházela z předpokladu, že žalobou napadená vykonatelná rozhodnutí jsou perfektní. Současně vynaložila snahu, aby napravila předchozí pochybení orgánu státní správy a doplnila chybějící doklady prokazující, že předmětná výstavba nijak nenarušuje zájmy ochrany přírody a životního prostředí, ani celistvost chráněné ptačí oblasti. Společnost

TALWIN a.s. rovněž trvala na tom, že neprováděla žádné nezákonné ani jiné postupy, které by měly za následek vady řízení a následně vydání nezákonného rozhodnutí. Jednalo se o pochybení samotného správního orgánu. Samotná společnost postupovala po celou dobu v souladu s pravomocnými rozhodnutími a tedy v souladu se zákonem. V rámci přezkumu pak bylo konstatováno, že zrušením rozhodnutí zatížených vadou by došlo k poškození práv společnosti TALWIN a.s. nabytých v dobré víře, a tato újma by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla veřejnému zájmu. Společnost TALWIN a.s. rovněž trvala na tom, že fakticky v daném případě nedošlo k narušení veřejného zájmu závažným způsobem.

V závěru svého vyjádření společnost TALWIN a.s. poukázala na skutečnost, že podaná žaloba neobsahuje předepsané náležitosti – neobsahuje označení napadených výroků, není v ní uveden den, kdy bylo oznámeno rozhodnutí žalobci, neobsahuje žalobní body a neobsahuje důkazy, které žalobce navrhuje provést k prokázání svých žalobních tvrzení, případně navržené důkazy jsou označeny zcela neurčitě.

Na vyjádření společnosti TALWIN a.s. jako osoby zúčastněné na řízení reagoval žalobce přípisem ze dne 28.2.2014. V tomto přípisu zdůraznil, že veřejný ochránce práv nevystupuje v pozici „advokáta“ občanů, kteří se na něho obrátí. Šetření podnětu občanského sdružení Přátelé zeleného údolí Muldy bylo žalobcem ukončeno a k rozhodnutí uplatnit žalobu ve veřejném zájmu dospěl žalobce nezávisle na základě poznatků, které učinil v rámci předchozího šetření. Ve vztahu k rozhodnutím vydaným v rámci přezkumu žalobou napadených rozhodnutí, na která společnost TALWIN a.s. několikrát poukázala, uvedl, že tato rozhodnutí krajského úřadu byla Ministerstvem pro místní rozvoj zrušena. Pouze z důvodu uplynutí lhůt již nedošlo k nápravě. To, že nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí byla krajským úřadem zjištěna, je však dle žalobce zcela zřejmé. V závěru pak žalovaný opět zdůraznil, že následně vydaná stanoviska a výjimky nemohou zhojit nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí. Nadto zdůraznil, že souhlas se zásahem do krajinného rázu nebyl vůbec vydán a nebylo o jeho vydání ani požádáno.

Na vyjádření žalovaného reagovala opět společnost TALWIN a.s. jako osoba zúčastněná na řízení. Ve svém přípisu ze dne 13.8.2014 opětovně zdůraznila, že trvá na závěru, že ze strany žalobce nedošlo k prokázání existence závažného veřejného zájmu na podání předmětné žaloby. Dále zdůraznila, že by nemělo docházet k následnému rušení práv nabytých v dobré víře. Odkázala na ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, ze kterého vyplývá, že správní orgány v rámci přezkumu musí šetřit práva nabytá v dobré víře. Konstatovala s poukazem na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2013, č.j. 3 As 49/2012-24, že v určitých případech je přijatelnější dát přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn. S ohledem na uvedená navrhl, aby dobrá víra společnosti TALWIN a.s. byla chráněna. Rozhodnutím, kterým by byla žalobou napadená rozhodnutí zrušena, by došlo k porušení zásady přiměřenosti, právní jistoty a již zmíněné ochrany práv nabytých v dobré víře. Princip dobré víry se projevuje v rovině objektivní jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci, což dle společnosti TALWIN a.s. dovodil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 9.10.2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01.

Následně bylo doručeno soudu další vyjádření žalovaného, který reagoval na předchozí vyjádření žalobce a společnosti TALWIN a.s. Setrval na závěrech vyjádřených již v předchozím vyjádření. Poukázal dále na skutečnost, že vedení VN 22kV nyní slouží i třem obcím pro další rozvoj a připojování dalších uživatelů elektrické energie. Zdůraznil, že dle

jeho názoru ustanovení § 188a stavebního zákona rozhodně nehovoří o tom, že dopadá pouze a výhradně na stavby technické infrastruktury, které byly pravomocně povoleny k 31.12.2006. Přitom poukázal na slovo „také“ v odst. 1 na konci. Proto trvá na tom, že předmětné stavby bylo možno v místě umístit. Současně uvedl, že obec Moldava se záměrem souhlasila, zahrnuje jej do návrhu územního plánu a v současné době je již územní plán schválen a obsahuje příslušné vedení vysokého napětí i stavbu fotovoltaické elektrárny.

K návrhu žalobce, aby soud zakázal v odůvodnění rozhodnutí vycházet z kolaudačních souhlasů vydaných k předmětným stavbám, uvedl, že dle jeho názoru se jedná o další návrh žalobce na rozšíření žaloby, o kterém by mělo být soudem rozhodnuto. Dle žalovaného lhůta k uplatnění žalobních návrhů v době uplatnění tohoto návrhu ze strany žalobce již uplynula a tento tak nebyl oprávněn podávat další návrhy.

Ohledně veřejného zájmu na případném zrušení žalobou napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že je otázkou, zda má význam slepě trvat na zrušení žalobou napadených rozhodnutí ve chvíli, kdy stavby jsou dokončeny, řádně fungují, jsou zahrnuty v územním plánu obce Moldava, umožňují další rozvoj této obce a rostlinstvo a živočišstvo se vrátilo po výstavbě zpět. Zdůraznil, že vedení vysokého napětí VN 22kV má v podstatě nulový vliv na životní prostředí, obzvláště po dokončení stavby, neboť se jedná o stavbu podzemní. V případě fotovoltaické elektrárny se pak jedná o stavbu na betonových sloupcích, které zabírají minimální plochu. V současné době se na stavbu vrátili živočichové i původní rostlinné druhy a jakýkoliv další zásah je přinejmenším diskutabilní a jeho dopad na životní prostředí by byl horší, než ponechání stavby.

Ve vztahu poměrování zásahu do práv nabytých v dobré víře a zásahu do veřejných zájmů opět žalovaný poukázal na závěry, ke kterým dospěl Krajský úřad Ústeckého kraje v rámci řízení o přezkumu.

V závěru vyjádření zdůraznil žalovaný, že se domnívá, že ve správních řízeních, v nichž byla vydána žalobou napadená rozhodnutí on nijak nepochybil. Pokud k pochybení došlo, tak při vydání koordinovaného stanoviska vydaného Magistrátem města Teplice, na které se žalovaný jako na věcně správné spolehl.

Obec Moldava jako osoba zúčastněná na řízení se k podané žalobě písemně nevyjádřila.

Pověřená pracovnice žalobce při jednání soudu přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a replice. Zdůraznila, že žalobou napadená rozhodnutí nemohou obstát pro svoji nezákonnost, a to z pohledu stavebního zákona i z pohledu právních předpisů z oblasti životního prostředí. V daném případě obě žalovaná rozhodnutí byla vydána bez existence územního plánu a vymezeného zastavěného území v obci Moldava. V dané lokalitě totiž existuje území Natura 2000 – ptačí oblast východní Krušné Hory, a proto byla zapotřebí podkladová stanoviska před vydáním meritorních rozhodnutí. Stavebník si této skutečnosti musel být vědom nejpozději již při zahájení stavby, a to s ohledem na aktivitu i České inspekce životního prostředí. Dále zdůraznila, že žalobce je aktivně legitimován k podání předmětné žaloby pro existenci závažného veřejného právního zájmu z pohledu ochrany nezastavěného území a volné krajiny, dále z pohledu ochrany životního prostředí a dále zájmu na zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy. V daném případě přitom došlo ke kumulativnímu porušení těchto dílčích zájmů. Negativní dopad rozporovaných staveb na životní prostředí přitom trvá, jak vyplývá ze zprávy České inspekce životního prostředí ze dne 1. 10. 2014. Dále podotkla, že nezákonnost rozhodnutí potvrzuje i to, že v mezidobí došlo

k nepravomocnému trestnímu odsouzení dvou úřednic Stavebního úřadu v Duchcově. Vedle toho pověřená pracovnice žalobce soudu předložila k založení do spisu jednak skupinu fotografií zachycujících průběh rozporované fotovoltaické elektrárny a jednak fotografií zachycujících dokončenou stavbu fotovoltaické elektrárny.

V reakci na poskytnutý referát pověřená pracovnice žalobce uvedla, že udělená výjimka ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny byla následně zrušena Ministerstvem životního prostředí s tím, že poté Krajský úřad Ústeckého kraje následně zastavil řízení o jejím udělení s odůvodněním, že není důvod vést další řízení, když rozporovaná stavba již byla realizována a je v provozu.

Pověřená pracovnice žalobce dále uvedla, že trvá na tom, že v době, kdy byly stavby realizovány, nebylo možné je umisťovat bez příslušného územního plánu. Dále podotkla, že žalovaný nemůže argumentovat ani závazným stanoviskem Magistrátu města Teplice ze dne 15. 7. 2009, když toto stanovisko nepodléhalo samostatnému soudnímu přezkumu. Dále konstatovala, že v dané věci stále neexistuje souhlas se zásahem do krajinného rázu v dané lokalitě, přičemž řízení o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny bylo zastaveno, a proto žalovaný nepatřičně argumentuje tím, že v mezidobí byly obstarány všechny potřebné výjimky či souhlasy. K tomu doplnila, že v daném případě jisté výjimky byly uděleny ex post, což je v rozporu se zásadou prevence nezákonných rozhodnutí. Rovněž má za to, že žalovaný a osoba zúčastněná na řízení ad 1) dosud nedoložili průkazným způsobem, a to v podobě stanoviska České inspekce životního prostředí či agentury ochrany přírody a krajiny, že řada živočichů a rostlin se na místo staveb již vrátila. Stavba fotovoltaické elektrárny je oplocená, což znemožňuje přirozenému pohybu živočichů. Závěrem zmínila, že daná lokalita spadá pod Naturu 2000, kterou je třeba chránit jako celek. Finanční důsledky v případě odstranění stavby nemají pro daný případ relevanci.

Pověřená pracovnice žalobce v závěrečném vystoupení zdůraznila, že je nepřípustné, aby byl upřednostňován individuální zájem jednotlivce před závažným veřejným zájmem. Tento závažný veřejný zájem byl v dané věci dán a prokázán, a proto žalobce důvodně podal předmětnou žalobu. Jednotlivá dílčí pochybení ve svém kumulativním souhrnu dosahují intenzity nezákonnosti, porušení principu prevence, který je základním stavebním kamenem zákona o ochraně přírody a krajiny a principy demokratického právního státu. A tímto vším je dán závažný veřejný zájem na projednání žaloby.

Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání soudu přednesl vyjádření k žalobě shodně jako v jeho písemném vyjádření k žalobě. Dále podotkl, že v době zahájení rozporovaných staveb chyběl výklad zákona ve vztahu k fotovoltaickým elektrárnám, přičemž v dané době bylo možno umístit stavbu i bez existence územního plánu. Při rozhodování bylo vycházeno z koordinovaného stanoviska Magistrátu města Teplice ze dne 15.7.2009. Vedle toho zdůraznil, že úřad postupoval obdobně, jako bylo postupováno při výstavbě fotovoltaické elektrárny v Žalanech. Dále zdůraznil, že na straně žalobce v dané věci neexistuje závažný veřejný zájem. Vedle toho uvedl, že stavebník si v mezidobí obstaral veškerá potřebná povolení pro dané stavby, kolaudační souhlasy jsou pravomocné, přičemž tato rozhodnutí obstála i před Nejvyšším správním soudem. Dále zmínil, že stavba v podobě vedení vysokého napětí je vedena podzemně, a proto nemůže z povahy věci dojít k žádnému porušení závažného zájmu. V případě fotovoltaické elektrárny podotkl, že zvěř se mohla v mezidobí vrátit na původní lokalitu. Dále uvedl, že Česká inspekce životního prostředí nikdy nebyla účastníkem správních řízení, a proto úřadu nemohlo být známo její stanovisko. Závěrem uvedl, že navrhuje, aby ve věci byl vyhotoven znalecký posudek či provedeno soudem

ohledání v místě stavby. Dále uvedl, že v současné době má obec Moldava schválený územní plán s dotyčnou fotovoltaickou elektrárnou i podzemní vedení vysokého napětí. V době rozhodování předmětné věci tento územní plán schválen nebyl, nicméně při realizaci staveb bylo vycházeno z návrhu územního plánu, který se stavbami počítal.

Právní zástupce žalovaného dále uvedl, že trvá na tom, že obě rozporované stavby bylo možno umístit na daném místě bez příslušného územního plánu. Rovněž trval na tom, že pro žalovaného bylo určující koordinované stanovisko Magistrátu města Teplice ze dne 15.7.2009. Vedle toho zdůraznil, že v dané věci nebyl dle jeho názoru porušen závažný veřejný zájem. Rozporované stavby byly v návrhu územního plánu, přičemž v oblasti Natura 2000 lze stavět po individuálním posouzení. Taktéž trval na tom, že drobní živočichové a rostlinstvo se rozšířili do vystavěné fotovoltaické elektrárny, a to i přes její oplocení.

Právní zástupce žalovaného rovněž zdůraznil, že stavby bylo možno umístit na daném místě i bez územního plánu, v jehož návrhu s nimi bylo počítáno. Obě stavby jsou přitom zachyceny v dnes již schváleném územním plánu. Dále trval na tom, že realizování rozporovaných staveb v dané lokalitě bylo náležitě přezkoumáno ze strany správních orgánů včetně Krajského úřadu Ústeckého kraje. Nadále je přesvědčen o tom, že žalobce neprokázal závažný veřejný zájem při komplexním hodnocení daného případu, a to s ohledem na charakter stavby, dále s ohledem na rozvoj obce Moldava a s ohledem na podporu České republiky k výstavbě fotovoltaických elektráren. Faktický dopad stavby fotovoltaické elektrárny je totiž minimální na oblast Natura 2000. Dále podotkl, že chybějící jedna výjimka představuje v daném případě jednu nepodstatnou skutečnost s ohledem na existující územní plán, v němž jsou již obě stavby zachyceny.

Právní zástupkyně osoby zúčastněné na řízení společnosti TALWIN a.s. uvedla, že společnost TALWIN a.s. postupovala v dané věci v dobré víře, když stávající představenstvo této společnosti zakoupilo akcie v době, kdy již byla vydaná pravomocná stavební povolení. Až v průběhu výstavby bylo z jejich strany zjištěno, že realizované stavby jsou rozporovány Českou inspekcí životního prostředí. Dále uvedla, že stavebník si v mezidobí opatřil veškeré potřebné výjimky k rozporovaným stavbám a současně vyjádřila názor, že v dané věci na žalující straně není dán závažný veřejný zájem v dostatečně konkrétní podobě. K tomu dodala, že tetřívka obecná se vyskytuje v dané lokalitě, a to 1,5 km od hranice stavby fotovoltaické elektrárny, přičemž hmyz, rostlinstvo i drobná zvěř se vyskytují a běžně migrují přímo v místě fotovoltaické elektrárny. Dále podotkla, že ani Krajský úřad Ústeckého kraje neshledal důvod pro zrušení pravomocných stavebních povolení. Zdůraznila, že situaci na místě se náležitě zabýval Krajský úřad Ústeckého kraje, který neshledal porušení veřejného zájmu v případě udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále podotkla, že rozporovaná stavba fotovoltaické elektrárny byla provedena v souladu s tehdy platnou výjimkou. Dále podotkla, že výstavba rozporovaných staveb prošla řádným přezkumem ze strany správních orgánů, přičemž nebylo shledáno žádné závažné porušení veřejného zájmu. Konstatovala, že žalobce neprokázal, že vydáním žalobou napadených rozhodnutí došlo k porušení závažného veřejného zájmu, a také neprokázal nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí. Tomuto závěru odpovídá i skutečnost, že žalobou napadená rozhodnutí nemají negativní dopad na živočichy a rostlinstvo v dané lokalitě.

Právní zástupce osoby zúčastněné na řízení Obce Moldava se k jednání soudu i přes řádné obeslání bez omluvy nedostavil.

Primárně se soud zabýval přípustností žaloby.

Dle § 66 odst. 3 s.ř.s. je veřejný ochránce práv oprávněn podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, jestliže prokáže závažný veřejný zájem k jejímu podání, přičemž takovou žalobu může podle § 72 odst. 2 s.ř.s. podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. V souladu s obecným pravidlem pro běh lhůt (§ 40 odst. 2 s.ř.s.) končí lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2009, č.j. VŽP 689/330/09/Pu, kterým bylo ve sloučeném územním a stavebním řízení rozhodnuto o umístění a povolení stavby „Fotovoltaická výrobní elektrické energie“ umístěné na p.p.č. 232/2 (původně 232/1, 232/2 a 241/1), k.ú. Moldava nabylo právní moci dne **29.9.2009** a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14.8.2009, č.j. VŽP 860/328/09/Pu, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Zemní vedení VN 22 kV Hrob-Moldava-Oldříš“ nabylo právní moci dne **17.9.2009**. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla podána prostřednictvím systému datových schránek dne **23.7.2012**. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žaloba byla podána včas, neboť byla podána v rámci zákonem stanovené tříleté lhůty.

Dále se soud zabýval otázkou, zda v případě žaloby podané dle § 66 odst. 3 s.ř.s. je třeba, aby byly vyčerpány před jejím podáním řádné opravné prostředky. Podle § 5 s.ř.s., resp. § 68 písm. a) s.ř.s. je možno domáhat se soudní ochrany ve správním soudnictví pouze po vyčerpání řádných opravných prostředků. Po posouzení relevantních souvislostí došel krajský soud k závěru, že lpění na vyčerpání řádných opravných prostředků v případě žaloby podané z důvodu ochrany veřejného zájmu, tedy žaloby, kterou podává veřejný ochránce, jenž nemůže podat řádný opravný prostředek, by nebylo v souladu s rozumným výkladem práva, neboť by možnost podání takové žaloby byla odvislá od podmínky, jejíž splnění není v moci veřejného ochránce práv. Při striktně slovním výkladu procesního předpisu by mohlo dojít k situaci, že v případě, kdy by správní orgán mimo stavebníka (který se však opravným prostředkem v případě, že je mu rozhodnutím stavebního úřadu plně vyhověno, bránit nebude) žádné další účastníky řízení nepřipustil, či ostatní účastníci by se opravnými prostředky nebránili, by veřejný ochránce práv fakticky nemohl správní žalobu ve veřejném zájmu podat, což jistě nebylo úmyslem zákonodárce. Soud je proto toho názoru, že veřejný ochránce práv může podat žalobu z důvodu veřejného zájmu, aniž by byly ve správním řízení vyčerpány řádné opravné prostředky.

Ve vztahu k existenci závažného veřejného zájmu na podání žaloby soud uvádí, že na rozdíl od nejvyššího státního zástupce, u kterého úvaha o existenci závažného veřejného zájmu nepodléhá přezkumu správními soudy, veřejný ochránce práv musí existenci závažného veřejného zájmu k podání žaloby prokázat.

Pojem „veřejný zájem“ je neurčitým právním pojmem, jenž je nutno vyložit vždy v souvislosti s relevantní právní úpravou a okolnostmi konkrétního případu. Obecně je veřejný zájem rozdílným od soukromých zájmů konkrétních osob. V literatuře má tento pojem celou řadu definic např. – „*Veřejný zájem (společenský zájem) je takovým druhem zájmu, který má neindividuální charakter. Jeho nositelem (garantem, realizátorem) je sociální subjekt (např. veřejná instituce).*“ (Ochrana, Petr. Metodologická východiska definování pojmu „veřejný zájem“. Problémy prosazování veřejného zájmu. Sborník referátů z teoretického semináře pořádaného Katedrou veřejné ekonomie ESF MU v Brně ve spolupráci s Asociací veřejné ekonomie. Masarykova univerzita, 1999, s. 76); „*Druh zájmu, který je obecně prospěšný (zejména zájem státu či jiné veřejnoprávní korporace), opak čistě soukromého zájmu.*

Uplatňuje se v tvorbě interpretaci a v aplikaci práva, zvláště jako jeden ze dvou důvodů zákonné limitace základních práv a svobod.“ (Hendrych, Dušan. a kol. Právníký slovník, 3. vydání. 2009. C. H. Beck).

Zájmy, jejichž ochrany se žalobce v daném případě dovolává, jsou zájem na příznivém životním prostředí a zájem na dodržování předpisů stavebního práva (zejména ochrana nezastavěného území). Jedná se o zájmy směřující k určitému obecnému blahu či zájmy směřující k naplnění cílů prospěšných pro společnost. Jsou to současně zájmy, jejichž ochranu v rámci konkrétního územního či stavebního řízení má zajišťovat příslušný stavební úřad jako orgán veřejné moci (byť i třeba zprostředkovaně prostřednictvím zajištění vypracování podkladových vyjádření stanovisek a rozhodnutí). Zájmy na jejichž ochranu žalobce konkrétní žalobou vystupuje, tedy dle soudu jednoznačně naplňují podstatu obecného pojmu „veřejný zájem“.

V ustanovení § 66 odst. 3 s.ř.s. je použito obratu „závažný veřejný zájem“. Závažnost zdůrazňuje, že se v daných případech nemůže jednat o jakýkoliv veřejný zájem, ale že je požadována určitá vyšší intenzita zásahu do zájmu chráněného právními předpisy nebo že se jedná o určitý kvalifikovanější zájem. V daném případě dospěl soud k závěru, že tento požadavek byl u veřejných zájmů, na jejichž ochranu žalobce vystoupil podanou žalobou naplněn. V případě veřejného zájmu na ochraně příznivého životního prostředí spočívá závažnost tohoto zájmu ve skutečnosti, že žalobce tvrdí porušení kogentních ustanovení právních předpisů sloužících k ochraně příznivého životního prostředí v případě staveb, které měly být realizovány na pozemcích zahrnutých do vyhlášené Ptačí oblasti Východní Krušné hory. Tato ptačí oblast je součástí celistvé evropské soustavy území se zvýšeným stupněm ochrany Natura 2000, která umožňuje zachovat typy evropských stanovišť a stanoviště evropsky významných druhů v jejich přirozeném areálu rozšíření ve stavu příznivém z hlediska ochrany nebo případně umožní tento stav obnovit [viz § 3 odst. 1 písm. r) zákona o ochraně přírody a krajiny]. V případě zájmu na dodržování předpisů stavebního práva spočívá závažnost zájmu především ve skutečnosti, že ustanovení stavebního zákona, které mělo být porušeno, slouží k ochraně nezastavěného území v oblasti podléhající režimu se zvláštní ochranou životního prostředí a že v rámci dozorčích prostředků pro uplynutí zákonných lhůt nemohlo být dosaženo věcného posouzení případných porušení právních předpisů, a to za situace, kdy Krajský úřad Ústeckého kraje dospěl k závěru, že existují důvody pro zahájení přezkumu podle § 95 odst. 1 správního řádu, neboť bylo rozhodnuto o umístění stavby ve správním území obce, která nemá platný územní plán ani vymezené zastavěné území, což je v rozporu s § 90 písm. a) a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Vzhledem k výše uvedenému tedy soud dospěl k závěru, že důvody, které žalobce vedly k podání předmětné žaloby, naplňují pojem „závažný veřejný zájem“.

Následně bylo třeba postavit na jisto, zda žalobce prokázal existenci výše uvedeného závažného veřejného zájmu na podání předmětné žaloby. Prokázání existence závažného veřejného zájmu na podání žaloby nelze zaměňovat s prokázáním porušení zákona ve správním řízení, v rámci kterého bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Takové skutečnosti jsou předmětem až samotného meritorního přezkumu soudu v rámci správního soudnictví. Uvedené ustanovení zákona je nutno dle soudu vykládat tak, že musí dojít k současnému naplnění dvou základních podmínek. První podmínkou je, že z obsahu podané žaloby musí jednoznačně vyplývat, že zájmy na jejichž ochranu veřejný ochránce práv vystupuje, jsou skutečně závažnými veřejnými zájmy (ve smyslu tohoto pojmu vyloženém výše) a nejedná se o partikulární zájmy konkrétních osob. Druhá podmínka spočívá v tom, že ze skutečností uvedených veřejným ochráncem práv v žalobě vyplývá, že existuje důvodné

podezření, že v rámci správního řízení, ve kterém bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, došlo k porušení právních předpisů sloužících k ochraně závažného veřejného zájmu a že toto porušení právních předpisů mohlo způsobit nezákonnost samotného žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud dojde k současnému naplnění obou uvedených podmínek, má soud za to, že veřejný ochránce práv prokázal závažný veřejný zájem na podání žaloby a disponuje pak aktivní žalobní legitimací k podání takové žaloby.

V daném případě z obsahu podané žaloby vyplývá, jak již bylo dovozeno výše, že je podána na ochranu závažného veřejného zájmu spočívajícího v zájmu na ochraně příznivého životního prostředí v oblasti podléhající režimu se zvláštní ochranou životního prostředí a zájmu na dodržování předpisů stavebního práva spočívá závažnost zájmu především ve skutečnosti, že ustanovení stavebního zákona, které mělo být porušeno, slouží k ochraně nezastavěného území v oblasti podléhající režimu se zvláštní ochranou životního prostředí a že v rámci dozorčích prostředků pro uplynutí zákonných lhůt nemohlo být dosaženo věcného posouzení případných porušení právních předpisů. První podmínku prokázání závažného veřejného zájmu na podání žaloby tak považuje soud za naplněnou. V době podání žaloby pak měl žalobce k dispozici výsledky šetření, které provedl z pozice veřejného ochránce práv, z jehož závěrů vyplynulo, že v rámci správního řízení, ve kterém byla vydána žalobou napadená rozhodnutí, došlo k porušení právních předpisů sloužících k ochraně výše uvedených závažných veřejných zájmů. Skutečnost, že k porušení těchto právních předpisů došlo, vyplývá i z obsahu závěrů Krajského úřadu Ústeckého kraje, k nimž dospěl v rámci řízení o přezkumu. Žalobce v podané žalobě v rámci žalobních bodů namítl porušení právních předpisů sloužících k ochraně výše uvedených závažných veřejných zájmů a své žalobní body v dostatečném rozsahu odůvodnil. Tím žalobce dle soudu naplnil i druhou podmínku k prokázání závažného veřejného zájmu k podání předmětné žaloby.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalobce prokázal závažný veřejný zájem k podání předmětné žaloby a disponuje v dané věci aktivní žalobní legitimací ve smyslu § 66 odst. 3 s.ř.s. Současně dospěl soud k závěru, že jsou splněny podmínky řízení k projednání dané žaloby.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

K námitce žalobce, že žalobou napadená rozhodnutí byla vydána, aniž by před jejich vydáním byl vydán souhlas k činnosti v ptačí oblasti ve smyslu § 45e odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, soud uvádí následující.

V § 45e odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je uvedeno, že ptačí oblasti vymezí vláda nařízením s cílem zajistit přežití druhů ptáků uvedených v odstavci 1 a rozmnožování v jejich areálu rozšíření, přičemž vezme v úvahu požadavky těchto druhů na ochranu; přitom může stanovit činnosti, ke kterým je třeba souhlas orgánu ochrany přírody, přičemž zohlední

hospodářské požadavky, požadavky rekreace, sportu a rozvojové záměry dotčených obcí a krajů podle územně plánovací dokumentace; na území vojenských újezdů zohlední požadavky na zajištění obrany státu.

V § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 28/2005 Sb., kterým se vymezuje Ptačí oblast Východní Krušné hory, je uvedeno, že jen s předchozím souhlasem příslušného orgánu ochrany přírody lze v ptačí oblasti, mimo současně zastavěné a zastavitelné území obcí

- a) měnit druh pozemků a způsoby jejich využití,
- b) provádět činnosti vyvolávající změnu výše ustálené hladiny povrchové a podzemní vody, která by mohla způsobit změnu biotopu druhu, pro který je ptačí oblast zřízena,
- c) udržovat odvodňovací systémy,
- d) organizovat sportovní soutěže a jiné akce s hromadnou účastí, realizované mimo stálé sportovní areály a vyznačené turistické trasy,
- e) vyznačovat nové turistické, cyklistické, jezdecké a lyžařské trasy,
- f) provádět leteckou aplikaci biocidů a látek, které mohou změnit chemické vlastnosti půdního prostředí,
- g) používat chemické prostředky na hubení hlodavců při zemědělském a lesním hospodaření.

Ve vztahu k uvedené námitce je nutno každou ze staveb, které jsou předmětem žalobou napadených rozhodnutí posoudit samostatně.

V případě stavby vedení VN 22 kV Hrob – Moldava – Oldřiš nedošlo v důsledku jejího umístění na pozemky zahrnuté v ptačí oblasti s ohledem na charakter dané stavby k žádné skutečnosti uvedené v § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 28/2005 Sb. Nemohlo dojít ani ke změně druhu pozemku či způsobu jeho využití, neboť se jedná o podzemní vedení, které je po dokončení stavby ukryto pod povrchem pozemku. Nutnost souhlasu ve smyslu § 45e odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny tedy na tuto stavbu nedopadala, neboť předmětná stavba nenaplnovala žádné z kritérií uvedených v § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 28/2005 Sb.

Ve vztahu ke stavbě fotovoltaické výrobní elektrické energie umístěné na p.p.č. 232/2 k.ú. Moldava soud uvádí, že vzhledem k charakteru stavby připadá v úvahu případná nutnost souhlasu dle § 3 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 28/2005 Sb., tedy souhlas se změnou druhu pozemku nebo způsobu využití pozemku. Předmětná stavba byla umístěna na pozemku s druhem pozemku trvalý travní porost. Vymezení druhů pozemků a způsobů využití pozemků bylo v době vydání žalobou napadených rozhodnutí obsaženo v příloze k vyhlášce č. 26/2007 Sb., kterou se prováděl zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon). Je třeba zdůraznit, že každý pozemek má přiřazený druh pozemku, ale ne všechny pozemky musí mít přiřazený nějaký způsob využití. Dle předpisů platných v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí výstavba fotovoltaické elektrárny na pozemku s druhem pozemku trvalý travní porost nezakládala změnu tohoto druhu pozemku. V tomto směru zůstala úprava beze změny i v současnosti, čemuž odpovídá i skutečnost, že parcela, na které byla předmětná fotovoltaická elektrárna postavena, je i nadále vedena v katastru nemovitostí s druhem pozemku trvalý travní porost. Dle stavu právní úpravy v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí výstavba fotovoltaické elektrárny nezakládala ani změnu způsobu využití. V případě pozemku evidovaného s druhem pozemku trvalý travní porost evidovaný bez způsobu využití zůstával i po případné výstavbě fotovoltaické elektrárny takový pozemek bez evidovaného způsobu využití. Speciální způsob využití „fotovoltaická elektrárna“ byl

zaveden až vyhláškou č. 357/2013 Sb. s účinností od 1.1.2014. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že nutnost souhlasu ve smyslu § 45e odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny tedy na tuto stavbu v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedopadala, neboť předmětná stavba nenaplnovala žádné z kritérií uvedených v § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 28/2005 Sb.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům dospěl soud k závěru, že tato námitka žalobce je ve vztahu k oběma žalobou napadeným rozhodnutím nedůvodná.

K námitce žalobce, že žalobou napadená rozhodnutí byla vydána, aniž by před jejich vydáním bylo vyhotoveno příslušným orgánem stanovisko ve smyslu § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, zda záměr může mít samostatně nebo ve spojení s jinými koncepty nebo záměry významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvosti ptačí oblasti, uvádí soud následující.

Dle ustanovení § 45h odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny jakákoliv koncepce nebo záměr, který může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, podléhá hodnocení jeho důsledků na toto území a stav jeho ochrany z uvedených hledisek. To se nevztahuje na plány péče zpracované orgánem ochrany přírody pro toto území a dále na lesní hospodářské plány a lesní hospodářské osnovy, pro které závazné stanovisko podle § 4 odst. 3 v takovém případě zohlední čl. 6 odst. 3 a 4 směrnice Rady 92/43/EHS.

V ustanovení § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je uvedeno, že ten, kdo zamýšlí pořídit koncepci nebo uskutečnit záměr uvedený v § 45h odst. 1, je povinen jejich návrh předložit orgánu ochrany přírody ke stanovisku, zda může mít samostatně nebo ve spojení s jinými významný vliv na území evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast. Územně plánovací dokumentace se předkládá v etapě zadání. Orgán ochrany přírody vydá stanovisko do 15 dnů ode dne doručení žádosti; to neplatí pro stanovisko k návrhu zadání územně plánovací dokumentace, kde se postupuje podle zvláštních právních předpisů.

Podstatné pro posouzení otázky, zda stavby, o nichž bylo rozhodnuto žalobou napadenými rozhodnutími, podléhaly režimu výše uvedených ustanovení, je to, zda se v jejich případě jedná o „záměry“ o nichž daná ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny hovoří. Termín „záměr“ není v zákoně o ochraně přírody a krajiny definován a odkazem pod čarou je odkazováno na zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon o posuzování vlivů“). V § 3 odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů je uvedeno, že záměrem se rozumí stavby, činnosti a technologie uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Z uvedeného by mohlo vyplývat, že povinnost žádat o vydání stanoviska dle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny má výhradně ten, kdo zamýšlí uskutečnit záměr uvedený výslovně v Příloze 1 zákona o posuzování vlivů. Je však nutno přihlídnout k celkové koncepci zákona o posuzování vlivů. V ustanovení § 4 odst. 1 zákona o posuzování vlivů je stanoven předmět posuzování vlivů záměru na životní prostředí. Kromě různých záměrů charakterizovaných prostřednictvím odkazu na Přílohu 1 daného zákona je v § 4 odst. 1 písm. e) zákona o posuzování vlivů uvedeno, že předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou stavby, činnosti a technologie, které podle stanoviska orgánu ochrany přírody vydaného podle zvláštního právního předpisu (pozn. pod čarou § 45h a § 45i zák. č. 114/1992 Sb.) mohou samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti; tyto stavby, činnosti a technologie podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení. Toto ustanovení by bylo zcela obsoletní, pokud by se měly orgánu ochrany přírody dle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny předkládat pouze

návrhy v případě staveb uvedených v Příloze 1 zákona o posuzování vlivů, neboť pak by postačovalo vymezit předmět posuzování vlivů v zákoně o posuzování vlivů pouze prostřednictvím odkazu na záměry uvedené v Příloze 1 citovaného zákona a nebylo by nutné vytvářet speciální kategorii pro posuzování staveb, které podle stanoviska orgánu ochrany přírody vydaného podle zvláštního právního předpisu mohou samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Tento závěr podporuje i skutečnost, že do účinnosti zák. č. 216/2007 Sb., kterým bylo do § 4 odst. 1 zákona o posuzování vlivů doplněno písm. e), byla v položce 10.15 kategorie II Přílohy 1 uvedena mimo jiné zcela totožná formulace, jako je nyní uvedena pod písmenem e) citovaného ustanovení. Zákonem č. 216/2007 Sb. došlo pouze k přesunu definice daného okruhu staveb z Přílohy 1 zákona přímo do § 4 citovaného zákona, který vymezuje předmět posuzování vlivů na životní prostředí. Z uvedeného dle soudu tedy jednoznačně vyplývá, že je nutno spojení „jakákoliv koncepce nebo záměr“ obsažené v § 45h zákona o ochraně přírody a krajiny vykládat ve vztahu k stavu právní úpravy v rozhodné době tak, že jde skutečně o jakoukoliv stavbu činnost či technologii bez ohledu na její rozsah a potenciální zásah do přírody a krajiny. S ohledem na systematiku zákona o ochraně přírody a krajiny je nutno zdůraznit, že povinnost stanovená v ustanovení § 45i se vztahuje výhradně na záměry, jejichž uskutečnění je zamýšleno na území zahrnutém do evropsky významné lokality a ptačí oblasti. Z uvedeného tedy vyplývá, že v případě, kdy stavebník zamýšlí umístit či postavit stavbu na území zahrnutém do evropsky významné lokality či ptačí oblasti, musí předložit návrh záměru orgánu ochrany přírody, aby ten posoudil, zda daná stavba může mít samostatně nebo ve spojení s jinými koncepcemi nebo záměry významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti.

V daném konkrétním případě je nesporné, že obě předmětné stavby, tedy jak fotovoltaická výrobní elektrické energie, tak i vedení VN 22 kV Hrob – Moldava – Oldříš měly být umístěny v území zahrnutém do Ptačí oblasti Východní Krušné hory. S ohledem na výše uvedené závěry mělo tedy v případě obou staveb před vydáním žalobou napadených rozhodnutí být orgánem ochrany přírody vydáno stanovisko, zda mohou mít dané stavby samostatně nebo ve spojení s jinými koncepcemi nebo záměry významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Návrh na vydání takového stanoviska nebyl vůbec orgánu ochrany přírody před vydáním žalobou napadených rozhodnutí podán. Žalovaný tedy rozhodl ve věci, aniž by existovalo zákonem předpokládané podkladové stanovisko. V této skutečnosti spatřuje soud nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.r.s.

Soud poznamenává, že na výše uvedenou nezákonnost nemůže mít žádný vliv skutečnost, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí měl žalovaný k dispozici souhrnné stanovisko Magistrátu města Teplice ze dne 9.7.2009, č.j. MGMT ODŽ 088376/2009-V-104/Db, ve kterém bylo mimo jiné uvedeno, že Magistrát města Teplice předloženou projektovou dokumentaci posoudil dle právních předpisů, dle kterých je dotčeným orgánem a ve vztahu k zák. o ochraně přírody a krajiny uvedl, že ve vztahu k uvedenému právnímu předpisu nemá k uvedenému záměru námitek. Magistrát města Teplice totiž není věcně příslušný orgánem ochrany přírody, který by byl kompetentní k rozhodování dle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že je žalobcem uplatněná námitka důvodná ve vztahu k oběma žalobou napadeným rozhodnutím.

K námitce žalobce, že před vydáním žalobou napadených rozhodnutí nebyl vydán souhlas orgánu ochrany přírody k umístění a povolení staveb, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, uvádí soud následující.

Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, chráněn před činnostmi snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, dále s ohledem na harmonické měřítko a vztahy v krajině. Podle odst. 2 citovaného ustanovení pak k umísťování a povolování staveb, jakož i jiných činnostech, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17.6.2011, č.j. 7 As 21/2011-87, dospěl k závěru, že „z ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny plyne, že souhlas orgánu ochrany přírody vyžadují všechny činnosti, které „by mohly“ „snížit nebo změnit“ krajinný ráz. Znamená to tedy, že takový souhlas je nezbytný u každého zásahu, u něhož existuje nikoli bezvýznamná pravděpodobnost, že jeho následkem bude změna krajinného rázu (ať již pozitivní nebo negativní) nebo snížení krajinného rázu, tj. snížení jeho estetické nebo přírodní hodnoty, a to i v případě, že současně nedojde k jeho změně.“

Ve vztahu k uvedené námitce je nutno opět každou ze staveb, které jsou předmětem žalobou napadených rozhodnutí posoudit samostatně.

V případě stavby vedení VN 22 kV Hrob – Moldava – Oldřich již ze samotné podstaty této stavby, kdy se jedná o podzemní vedení, vyplývá, že se jedná o stavbu, u které neexistuje žádná pravděpodobnost, že by následkem této stavby mohla být změna nebo snížení krajinného rázu. Před vydáním rozhodnutí o umístění dané stavby tedy nebyl nezbytný souhlas dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Ve vztahu ke stavbě fotovoltaické výroby elektrické energie umístěné na p.p.č. 232/2 k.ú. Moldava však soud dospěl k odlišnému závěru. Předmětná fotovoltaická elektrárna je umístěna v nezastavěném území a ve volné krajině. Jedná se v dané oblasti s ohledem na charakter dané stavby o krajínotvorně nezanedbatelný element. Dle soudu jde jednoznačně o stavbu, která může způsobit změnu krajinného rázu či zapříčinit snížení jeho estetické nebo přírodní hodnoty. V případě této stavby určitě mělo dojít k posouzení eventuálního zásahu do krajinného rázu v důsledku jejího umístění a měl být vyžádán před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí souhlas orgánu ochrany přírody ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný však rozhodl, aniž by tento souhlas byl vydán. V této skutečnosti spatřuje soud nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

Soud poznamenává, že na výše uvedenou nezákonnost nemůže mít žádný vliv skutečnost, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí měl žalovaný k dispozici souhrnné stanovisko Magistrátu města Teplice ze dne 9.7.2009, č.j. MGMT ODŽ 088376/2009-V-104/Db, ve kterém bylo mimo jiné uvedeno, že Magistrát města Teplice předloženou projektovou dokumentaci posoudil dle právních předpisů, dle kterých je dotčeným orgánem a ve vztahu k zák. o ochraně přírody a krajiny uvedl, že ve vztahu k uvedenému právnímu předpisu nemá k uvedenému záměru námitek. Magistrát města Teplice totiž není věcně příslušný orgánem ochrany přírody, který by byl kompetentní k vydání souhlasu dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby vedení VN 22 kV Hrob –

Moldava – Oldříš je tato námitka žalobce nedůvodná, ovšem ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění a povolení stavby fotovoltaické výroby elektrické energie shledat tuto námitku jako zcela důvodnou.

K námitce žalobce, že před vydáním žalobou napadených rozhodnutí nebyla vydána výjimka z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, uvádí soud následující.

V ustanovení § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny v rozhodném znění je uvedeno, že výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin, živočichů a nerostů podle § 46 odst. 2, § 49, § 50 a § 51 odst. 2 může v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, povolit orgán ochrany přírody. V odst. 3 citovaného ustanovení je pak uvedeno, že výjimku ze zákazu u zvláště chráněných rostlin a živočichů lze udělit jen v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti, v zájmu obrany státu, v zájmu bezpečnosti leteckého provozu nebo provozu na dopravně významné vodní cestě, nebo v zájmu stavby dálnice a rychlostní silnice, v zájmu předcházení závažným škodám na úrodě, domácích zvířatech či lesích nebo závažným škodám v rybářském nebo vodním hospodářství, za účelem ochrany živočichů, rostlin nebo jejich stanovišť nebo ochrany přírodních stanovišť, pro účely výzkumu nebo vzdělávání, pro účely opětovného osídlení určitého území populací druhu nebo opětovného vysazení v původním areálu druhu nebo pro chov v zajetí pro tyto účely, včetně umělého rozmnožování rostlin, z ostatních naléhavých důvodů s výrazně převažujícím veřejným zájmem včetně těch, které jsou sociální a ekonomické povahy, jež mají příznivé důsledky pro životní prostředí, nebo v zájmu využívání určitých ptáků pro sokolnické účely podle zvláštního právního předpisu; výjimku lze udělit jen tehdy, neexistuje-li jiné uspokojivé řešení, a pokud populace daného druhu bude udržena v příznivém stavu z hlediska ochrany.

Dle § 49 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny zvláště chráněné rostliny jsou chráněny ve všech svých podzemních a nadzemních částech a všech vývojových stádiích; chráněn je rovněž jejich biotop. Je zakázáno tyto rostliny sbírat, trhat, vykopávat, poškozovat, ničit nebo jinak rušit ve vývoji. Je též zakázáno je držet, pěstovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat nebo nabízet za účelem prodeje nebo výměny.

Dle § 50 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny zvláště chránění živočichové jsou chráněni ve všech svých vývojových stádiích. Chráněna jsou jimi užívaná přirozená i umělá sídla a jejich biotop. Vybrané živočichy, kteří jsou chráněni i uhynulí, stanoví Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

V daném případě žalovaný před vydáním žalobou napadených rozhodnutí zřejmě dospěl k závěru, že ochrana žádných zvláště chráněných rostlin a zvláště chráněných živočichů předmětnými stavbami nemůže být dotčena. Žalovaný zřejmě vycházel z vyjádření obsaženého v souhrnném stanovisku Magistrátu města Teplice ze dne 9.7.2009, č.j. MgMT ODŽ 088376/2009-V-104/Db, ve kterém bylo mimo jiné uvedeno, že Magistrát města Teplice předloženou projektovou dokumentaci posoudil dle právních předpisů, dle kterých je dotčeným orgánem a ve vztahu k zák. o ochraně přírody a krajiny uvedl, že ve vztahu k uvedenému právnímu předpisu nemá k uvedenému záměru námitek. Na tomto místě však soud považuje za nutné zdůraznit, že ve vztahu k rozhodování o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny není Magistrát města Teplice kompetentním orgánem ochrany přírody. Žalovaný při vydání žalobou napadených rozhodnutí tedy postupoval tak, jako by měl dáno na jisto, že není třeba vydání výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. K takovému závěru však není ve správním spise založen jediný podklad, který by žalovaného

opravňoval k zaujetí takového závěru. Přestože obě stavby měly být umístěny (popř. i povoleny) v území, které bylo zahrnuto do ptačí oblasti, která je součástí soustavy Natura 2000, nepřistoupil žalovaný k pořízení biologického průzkumu za účelem zjištění, zda v důsledku umísťovaných staveb nebo činností v průběhu jejich výstavby nemůže dojít k zásahu do existenční sféry zvláště chráněných živočichů a zvláště chráněných rostlin chráněné ustanoveními § 49 a § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. Natura 2000 je v § 3 písm. q) zákona o ochraně přírody a krajiny definována jako celistvá soustava území se stanoveným stupněm ochrany, která umožňuje zachovat přírodní stanoviště a stanoviště druhů v jejich přirozeném areálu rozšíření ve stavu příznivém z hlediska ochrany nebo popřípadě umožní tento stav obnovit. Na území České republiky je Natura 2000 tvořena ptačími oblastmi a evropsky významnými lokalitami, které požívají smluvní ochranu nebo jsou chráněny jako zvláště chráněné území. Soud trvá na tom, že žalovaný v rámci své úřední činnosti musel být obeznámen se skutečností, že obě stavby mají být umístěny v oblasti, která je zahrnuta do Ptačí oblasti Východní Krušné hory zřízené právě za účelem ochrany konkrétních živočichů. I přes srozumění s touto skutečností žalovaný v daných správních řízeních postupoval tak, jako by měl dáno na jisto, že vydání výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny nebylo nutné. Pro tento svůj postup však žalovaný neměl žádnou oporu ve správním spise. Dle soudu pro správný postup žalovaný byl v dané věci nutno v případě staveb umísťovaných v oblasti zahrnuté do ptačí oblasti zadat pořízení biologického průzkumu za účelem zjištění výskytu zvláště chráněných živočichů a rostlin. Tato nutnost vyvstávala ve vztahu k oběma stavbám, neboť k zásahu do biotopu zvláště chráněných živočichů a rostlin je možno zasáhnout nejen v důsledku existence nově postavené věci, ale je možné do nich zasáhnout již pouhým prováděním stavebních činností. Proto měl být v rámci správního řízení vyžádán biologický průzkum nejen ve vztahu k prostoru výstavby fotovoltaické výroby elektrické energie, ale i ve vztahu k prostoru výstavby vedení VN 22 kV Hrob – Moldava – Oldříš. Ve skutečnosti, že žalovaný postupoval tak, jako by bylo dáno na jisto, že výjimku dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny nepotřebuje, ačkoli pro to neměl žádnou oporu ve správním spise, spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ žalobou napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že je žalobcem uplatněná námitka důvodná ve vztahu k oběma žalobou napadeným rozhodnutím.

Poslední námitka žalobce spočívá v tom, že dle jeho názoru byly předmětné stavby umístěny v nezastavěném území v rozporu se zásadou ochrany nezastavěného území obsaženou v § 18 odst. 5 stavebního zákona. K této námitce uvádí soud následující.

V ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona je uvedeno, že v nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra.

V ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona je uvedeno, že v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.

V ustanovení § 188a odst. 1 stavebního zákona je uvedeno, že na území obce nebo části území obce, která nemá platný územní plán, územní plán obce, popřípadě územně plánovací dokumentaci sídelního útvaru nebo zóny, lze do doby vydání územního plánu, nejpozději však do 31. prosince 2015, umisťovat v nezastavěném území kromě staveb, zařízení a jiných opatření uvedených v § 18 odst. 5 také

- a) stavby, pro které byly podle právních předpisů platných a účinných k 31. prosinci 2006 pravomocně povoleny stavby technické infrastruktury,
- b) stavby podle urbanistické studie, byla-li pro území obce opatřena do 31. prosince 2006 a data o ní byla vložena do evidence územně plánovací činnosti,
- c) stavby pro bydlení na pozemcích, které mají společnou hranici s pozemky v zastavěném území, které je tvořeno více než jedním zastavěným stavebním pozemkem,
- d) stavby pro zemědělství s byty pro trvalé rodinné bydlení; stavba pro zemědělství může mít nejvýše tři samostatné byty, přičemž součet podlahových ploch bytů smí v tomto případě činit nejvýše jednu třetinu celkové podlahové plochy stavby, nejvýše však 300 m²,
- e) stavby občanského vybavení na pozemcích, které mají společnou hranici s pozemky v zastavěném území; pozemek, na kterém je stavba umísťována, může mít rozlohu nejvýše 5000 m².

Stavební zákon v ustanovení § 18 odst. 5 a § 188a odst. 1 vymezuje taxativně kategorie staveb, které lze umisťovat v nezastavěném území, a to z hlediska účelu, jakému slouží. Stavební zákon ve veřejném zájmu chrání nezastavěné území před jeho neodůvodněnou přeměnou na území zastavěné. Za tím účelem vytváří předpoklady pro soustředování nové výstavby zejména do zastavěného území a jeho hospodárné využívání a stanoví mantinely pro vymezování nových zastavitelných ploch.

Z ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona pak vyplývá, že základním předpokladem pro vydání územního rozhodnutí je soulad s planou územně plánovací dokumentací, a to vydanou nebo schválenou (dle dřívějších právních předpisů). Územně plánovací dokumentace je vždy závazným podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Na rozdíl od vyšší územní dokumentace nejsou územní plány povinné. Záleží pouze na rozhodnutí oce, zda si územní plán pořídí či nikoliv. Ovšem vymezit nové zastavěné plochy mimo zastavěné území lze pouze územním plánem. Tento princip směřuje k tomu, aby výstavba probíhala primárně v plochách, které jsou pro to nejvhodnější, a jako takové jsou vymezeny v územním plánu, což vede k hospodárnému využívání zastavěného území, s důrazem na ochranu území nezastavěného.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobou napadenými rozhodnutími došlo k umístění obou staveb v nezastavěném území, jak jej vymezuje ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.

Ve vztahu k uvedené námitce je nutno opět každou ze staveb, které jsou předmětem žalobou napadených rozhodnutí posoudit samostatně.

V případě stavby vedení VN 22 kV Hrob – Moldava – Oldříš se jedná o liniovou stavbu, která prochází územím několika obcí. Tato stavba je umístěna na území obcí Moldava, Mikulov a Hrob. Je nesporné, že obce Moldava a Mikulov v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí neměly schválenou územněplánovací dokumentaci na úrovni územního plánu. Umístění stavby na území obce Hrob tedy stavební úřad mohl posoudit v souladu s územněplánovací dokumentací. Zůstalo tedy otázkou, zda umístění stavby na

území obcí Moldava a Mikulov bylo možné i bez existence územního plánu. V ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) bod 2. stavebního zákona je uvedeno, že za technickou infrastrukturou jsou vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení, například vodovody, vodojemy, kanalizace, čistírny odpadních vod, stavby a zařízení pro nakládání s odpady, trafostanice, energetické vedení, komunikační vedení veřejné komunikační sítě a elektronické komunikační zařízení veřejné komunikační sítě, produktovody. Dle názoru soudu předmětné vedení je zcela určitě možno považovat za energetické vedení ve smyslu výše uvedeného ustanovení. V souladu s ustanovením § 18 odst. 5 stavebního zákona je možné v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umisťovat technickou infrastrukturu. Na základě uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že v případě stavby vedení VN 22 kV Hrob – Moldava – Oldříš bylo možno v souladu s právními předpisy rozhodnout o umístění dané stavby na nezastavěném území i v případě obcí, které neměly schválenou územní dokumentaci na úrovni územního plánu.

Ve vztahu ke stavbě fotovoltaické výroby elektrické energie umístěné na p.p.č. 232/2 k.ú. Moldava však soud dospěl k odlišnému závěru. Tato stavba je umístěna v území obce, která neměla v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí schválenou územní dokumentaci na úrovni územního plánu. K argumentaci žalovaného je nutnou zdůraznit, že územně plánovací informace, na kterou se žalovaný odvolává je zcela odlišným právním institutem než územně plánovací dokumentace. Územně plánovací dokumentace je vymezena v § 2 odst. 1 písm. n) stavebního zákona a jedná se o zásady územního rozvoje, územní plán a regulační plán. Územně plánovací informace zakotvená v ustanovení § 21 stavebního zákona slouží k tomu, aby se žadatel jejím prostřednictvím informoval o možnostech změn v území a jednotlivých postupech při jejich provádění. Územně plánovací informaci tak nelze zaměňovat s vydanou územně plánovací dokumentací, jejíž soulad s navrhovaným umístěním stavby posuzuje příslušný stavební úřad dle § 90 písm. a) stavebního zákona.

Vzhledem ke skutečnosti, že na území obce Moldava, kde měla být stavba umístěna, nebyl vydán územní plán, bylo možno na nezastavěném území umisťovat pouze stavby taxativně vyjmenované v ustanovení § 18 odst. 5 a § 188a odst. 1 stavebního zákona. Soud trvá na tom, že fotovoltaickou výrobu elektrické energie nelze podřadit pod žádnou ze staveb uvedených v § 18 odst. 5 stavebního zákona, a to ani pod kategorii technické infrastruktury. Fotovoltaická výroba elektrické energie svojí podstatou neodpovídá žádné stavbě, které zákon v ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) bod 2. zahrnuje pod pojem technická infrastruktura. V žádném případě se nejedná o provozně související zařízení technického vybavení související s výše uvedeným vedením VN 22 kV Hrob – Moldava – Oldříš. Výroba má svůj vlastní ekonomický a hospodářský význam a jedná se o samostatnou stavbu, o čemž svědčí i skutečnost, že o jejím umístění a povolení probíhalo samostatné správní řízení. Neodpovídá ani svým charakterem charakteru staveb, kterou jsou příkladným výčtem uvedeny v ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona. Stavby vyjmenované v daném ustanovení jsou svým charakterem stavby sloužící transportu energií, informací či komodit, k čištění vod nebo ochraně před živelnými pohromami. Jde tedy o stavby, které mají sloužit „obecnému blahu“. Oproti tomu předmětná fotovoltaická výroba elektrické energie má sloužit ke komerční výrobě elektrické energie. Proto soud dospěl k závěru, že v případě předmětné stavby fotovoltaické výroby elektrické energie se nejedná o stavbu vymezenou v § 18 odst. 5 stavebního zákona, kterou by bylo možno umístit na nezastavěné ploše bez existence územního plánu.

Následně tedy soud zjišťoval, zda nelze předmětnou stavbu podřadit pod některý z druhů staveb vymezených v ustanovení § 188a odst. 1 stavebního řádu, které je možno

umísťovat v nezastavěném území obcí, které nemají schválený územní plán. Soud dospěl k závěru, že předmětná fotovoltaická výrobní elektrická energie nelze podřadit pod žádný z druhů staveb vymezených v daném ustanovení. Nemůže se jednat ani o stavbu ve smyslu § 188a odst. 1 písm. a) stavebního zákona, tedy o stavbu, pro kterou byly podle právních předpisů platných a účinných k 31. prosinci 2006 pravomocně povoleny stavby technické infrastruktury. Za stavbu technické infrastruktury, která má sloužit pro předmětnou fotovoltaickou výrobu je možno považovat pouze vedení VN 22 kV Hrob – Moldava – Oldříš, o němž bylo vedeno územní řízení souběžně se správním řízením ohledně fotovoltaické výroby v roce 2009. Proto dle soudu předmětná stavba fotovoltaické výroby elektrické energie nesplňovala kritéria uvedená v § 188a odst. 1 písm. a) stavebního zákona.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že pokud došlo k umístění předmětné stavby fotovoltaické výroby elektrické energie na nezastavěnou plochu v území, pro které neexistoval schválený územní plán, došlo tak k porušení ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona a v této skutečnosti spatřuje soud nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby vedení VN 22 kV Hrob – Moldava – Oldříš je tato námitka žalobce nedůvodná, ovšem ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění a povolení stavby fotovoltaické výroby elektrické energie shledat tuto námitku jako zcela důvodnou.

K návrhům účastníků na provedení dokazování soud poznamenává, že dospěl k závěru, že v daném případě se jedná o právní posouzení sporných otázek a provedení navržených důkazů shledal za nadbytečné. Proto v souladu s ustanovením § 52 s.ř.s. soud neprovedl dokazování zprávou České inspekce životního prostředí ze dne 1.10.2014, tiskovými zprávami o nepravomocném odsouzení dvou pracovníků stavebního úřadu v Duchcově a souborem fotografií zachycujících průběh stavby fotovoltaické elektrárny a dokončenou fotovoltaickou elektrárnu, jak navrhoval žalobce, ani územním rozhodnutím Magistrátu města Teplice ze dne 13.5.2009 ohledně fotovoltaické výroby elektrické energie Žalany, výslechem vedoucího odboru dopravy a životního prostředí Magistrátu města Teplice, registračním listem územně plánovací dokumentace obce Moldava, ohledáním v místě stavby, stanoviskem soudního znalce nebo znaleckého ústavu na možný vliv staveb na životní prostředí, jak navrhoval žalovaný.

K důkazním návrhům společnosti TALWIN a.s. jako osoby zúčastněné na řízení soud nepřihlížel, neboť oprávnění předkládat důkazy nepatří v souladu s ustanovením § 34 odst. 3 s.ř.s. k procesním oprávněním osob zúčastněných na řízení.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného, zrušil pro nezákonnost a vady řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Na tomto místě soud poznamenává, že na posouzení zákonnosti žalobou napadených rozhodnutí v rámci předmětného soudního řízení nemohla mít žádný vliv skutečnost, že některá podkladová rozhodnutí, v jejichž absenci shledal soud nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, byla následně kompetentními orgány po právní moci žalobou napadených rozhodnutí vydána. Dle § 75 odst. 1 s.ř.s. totiž soud při přezkoumávání žalobou

napadených rozhodnutí musel vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Dále soud poznamenává, že právní úprava správního soudnictví neobsahuje ekvivalent úpravy obsažené v § 94 odst. 4 správního řádu, kde je uvedeno, že jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Pokud soud v rámci správního soudnictví na základě řádně podané žaloby dospěje k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné nebo jeho vydání předcházelo řízení zatížené vadami, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, musí správní soud takové žalobou napadené rozhodnutí zrušit, a to bez ohledu na důsledky zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro jednotlivé účastníky původního správního řízení.

Na závěr soud poznamenává, že předmětem daného soudního řízení nebyly kolaudační souhlasy Městského úřadu Duchcov ze dne 10.6.2011, č.j. MD/22486/11-VŽP/330/Pu a č.j. MD/22488/11-VŽP/330/Pu, umožňující užívání stavby vedení VN 22 kV Hrob – Moldava – Oldříš a stavby „Fotovoltaická výroba elektrické energie“ umístěné na p.p.č. 232/2 (původně 232/1, 232/2 a 241/1), k.ú. Moldava. Řízení o těchto kolaudačních souhlasích bylo ukončeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 21.11.2013, č.j. 9 As 122/2013-22, kterým bylo řízení o žalobě proti předmětným kolaudačním souhlasům zastaveno. Nebylo tedy předmětem tohoto soudního řízení, aby soud k předmětným kolaudačním souhlasům přijímal jakékoliv závazné právní názory. Na okraj pak nezbyvá než poznamenat, že zrušení žalobou napadených rozhodnutí nemá na platnost a samotnou existenci kolaudačních souhlasů žádný vliv.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobci žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 8. října 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová